Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 25. aprila 2013*

„Trgovina z izdelki iz tjulnjev — Uredba (ES) št. 1007/2009 — Podrobna pravila za izvajanje — Uredba (EU) št. 737/2010 — Prepoved dajanja navedenih izdelkov na trg — Izjema v korist Eskimov — Ugovor nezakonitosti — Pravna podlaga — Subsidiarnost — Sorazmernost — Zloraba pooblastil“

V zadevi T-526/10,

Inuit Tapiriit Kanatami s sedežem v Ottawi (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association s sedežem v Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association s sedežem v Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesesie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

David Kuptana, stanujoč v Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, stanujoča v Iqaluitu (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group s sedežem v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc. s sedežem v Cap-aux-Meulesu (Kanada),

Fur Institute of Canada s sedežem v Ottawi,

NuTan Furs, Inc. s sedežem v Catalini (Kanada),

GC Rieber Skinn AS s sedežem v Bergnu (Norveška),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland) s sedežem v Nuuku, Grenlandija (Danska),

Johannes Egede, stanujoč v Nuuku,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) s sedežem v Nuuku,

William E. Scott & Son s sedežem v Edinburgu (Združeno kraljestvo),

Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine s sedežem v Cap-aux-Meulesu,

* Jezik postopka: angleščina.

Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi s sedežem v Istanbulu (Turčija),

Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd s sedežem v Fleur-de-Lysu (Kanada),

ki jih zastopata J. Bouckaert in H. Viaene, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo E. White, P. Oliver in K. Mifsud-Bonnici, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki sta ga sprva zastopala I. Anagnostopoulou in L. Visaggio, nato L. Visaggio in D. Gauci, zastopniki,

in

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata M. Moore in K. Michoel, zastopnika,

intervenienta,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (EU) št. 737/2010 z dne 10. avgusta 2010 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 1007/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o trgovini z izdelki iz tjulnjev (UL L 216, str. 1),

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi A. Dittrich (predsednik), I. Wiszniewska-Białecka, sodnica, in M. Prek (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: J. Weychert, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. oktobra 2012

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje, postopek in predlogi strank

1 Evropski parlament in Svet Evropske unije sta 16. septembra 2009 sprejela Uredbo (ES) št. 1007/2009 o trgovini z izdelki iz tjulnjev (UL L 286, str. 36, v nadaljevanju: osnovna uredba), katere namen je v skladu z njenim členom 1 vzpostaviti usklajena pravila o dajanju izdelkov iz tjulnjev na trg.

2 Člen 3(1) osnovne uredbe določa:

„Dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev je dovoljeno samo, če so pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in pomeni sredstvo za njihovo preživljanje. Navedeni pogoji za uvožene izdelke veljajo v trenutku uvoza izdelkov ali na kraju njihovega uvoza."

3 V uvodni izjavi 14 osnovne uredbe je v zvezi s tem navedeno, da bi se bilo treba izogniti negativnim vplivom na bistvene gospodarske in družbene interese Eskimov, ki jim lov na tjulnje pomeni sredstvo za preživljanje. V skladu s to uvodno izjavo je namreč ta lov pomemben sestavni del kulture in identitete Eskimov ter ga kot takega priznava deklaracija Združenih narodov o pravicah domorodnih ljudstev. Zato je treba dovoliti, da se na trg dajejo izdelki iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje.

4 Iz členov 3(4) in 5(3) osnovne uredbe je razvidno, da mora zlasti ukrepe za izdajo dovoljenj v korist Eskimov sprejeti Evropska komisija.

5 Osnovna uredba je na podlagi člena 8 začela veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*, vendar se njen člen 3 uporablja od 20. avgusta 2010.

6 Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede in Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) so 11. januarja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo za razglasitev ničnosti osnovne uredbe. S sklepom Splošnega sodišča z dne 6. septembra 2011 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-18/10, ZOdl., str. II-5599), o katerem trenutno poteka pritožbeni postopek, je bila navedena tožba zavržena kot nedopustna.

7 Komisija je 10. avgusta 2010 sprejela Uredbo (EU) št. 737/2010 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje osnovne uredbe (UL L 216, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Ta je v skladu s členom 12 začela veljati tretji dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

8 Tožeče stranke – Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi in Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd – so 9. novembra 2010 vložile to tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

9 Parlament in Svet sta v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 11. in 23. februarja 2011 vložila ločena predloga za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije. Tožeče stranke in Komisija niso podale stališč glede teh predlogov.

10 Predsednik sedmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 13. aprila 2011 dovolil intervencijo Parlamenta in Sveta.

11 Parlament in Svet sta 7. julija 2011 vložila intervencijski vlogi.

12 Tožeče stranke so 9. avgusta 2011 vložile dopis, s katerim so spremenile svoje predloge glede stroškov. Predsednik sedmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 29. avgusta 2011 ta dopis vložil v spis. Komisija, nato pa še Svet in Parlament so 8. in 12. septembra 2011 predložili stališča o teh spremembah predlogov tožečih strank.

13 Tožeče stranke so 13. septembra 2011 predložile stališča o intervencijskih vlogah Parlamenta in Sveta.

14 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

— ugotovi, da je tožba dopustna;

— izpodbijano uredbo razglasi za nično;

— na podlagi člena 277 PDEU odloči, da se osnovna uredba ne uporablja;

— Parlamentu in Svetu naloži plačilo stroškov.

15 Komisija in Parlament Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo zavrne;

— tožečim strankam naloži solidarno plačilo stroškov.

16 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožečim strankam naloži solidarno plačilo stroškov;

— mu ne naloži plačila vseh ali dela stroškov tožečih strank.

17 Tožeče stranke so z dopisom z dne 9. avgusta 2011 (glej točko 12 zgoraj) in na obravnavi Splošnemu sodišču predlagale, naj odredi, da Komisija nosi svoje in njihove stroške ter da Parlament in Svet nosita vsak svoje stroške.

Pravna presoja

Dopustnost

18 Svet je v intervencijski vlogi navedel, da večina tožečih strank ne izpolnjuje pogojev za dopustnost, ki so določeni v členu 263 PDEU, ker naj se izpodbijana uredba ne bi neposredno nanašala na vse tožeče stranke.

19 Komisija je v dupliki in na obravnavi zatrjevala, da se tožba zdi dopustna vsaj glede nekaterih tožečih strank. Vendar je na obravnavi pojasnila, da po njenem mnenju niso dopustne vse trditve tožečih strank in da se te trditve ne smejo upoštevati.

20 Opozoriti je treba, da je sodišče Evropske unije pristojno, da glede na okoliščine posameznega primera presodi, ali učinkovito izvajanje sodne oblasti upravičuje, da se tožba zavrne kot neutemeljena, ne da bi bilo prej odločeno o njeni dopustnosti (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 26. februarja 2002 v zadevi Svet proti Boehringerju, C-23/00 P, Recueil, str. I-1873, točki 51 in 52, in z dne 23. marca 2004 v zadevi Francija proti Komisiji, C-233/02, Recueil, str. I-2759, točka 26, ter sodbo Splošnega sodišča z dne 18. marca 2010 v zadevi KEK Diavlos proti Komisiji, T-190/07, neobjavljena v ZOdl., točka 32).

21 V okoliščinah obravnavanega primera in zaradi ekonomičnosti postopka je najprej treba preučiti predloga tožečih strank za razglasitev ničnosti, ne da bi se prej odločilo o dopustnosti celotne tožbe, dopustnosti nekaterih trditev in ugovoru nezakonitosti, ki so ga uveljavljale tožeče stranke, saj tožba iz razlogov, navedenih v nadaljevanju, nikakor ni utemeljena.

Vsebinska presoja

22 Tožeče stranke tožbo primarno opirajo na tožbeni razlog v zvezi z nezakonitostjo osnovne uredbe. Te naj za obravnavani primer ne bi bilo mogoče uporabiti, zaradi česar naj izpodbijana uredba ne bi imela pravne podlage in bi jo bilo treba razglasiti za nično. Z drugim, podredno uveljavljanim tožbenim razlogom tožeče stranke predlagajo razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe zaradi domnevne zlorabe pooblastil.

Prvi tožbeni razlog: neobstoj pravne podlage izpodbijane uredbe

23 Tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga uveljavljajo ugovor nezakonitosti osnovne uredbe. Tožbeni razlog je razdeljen na tri dele.

24 Najprej je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso člen 277 PDEU izraz splošnega načela, ki vsaki stranki zagotavlja pravico, da za dosego razglasitve ničnosti akta, zoper katerega lahko vloži tožbo, posredno izpodbija veljavnost predhodnega akta institucije, ki je pravna podlaga za izpodbijan akt, če ta stranka nima pravice, da na podlagi člena 263 PDEU proti takemu aktu vloži direktno tožbo, in tako trpi njegove posledice, ne da bi imela možnost predlagati razglasitev njegove ničnosti (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 6. marca 1979 v zadevi Simmenthal proti Komisiji, 92/78, Recueil, str. 777, točka 39, in z dne 19. januarja 1984 v zadevi Andersen in drugi proti Parlamentu, 262/80, Recueil, str. 195, točka 6).

– Prvi del: napačna izbira pravne podlage osnovne uredbe

25 Osnovna uredba je bila sprejeta na podlagi člena 95 ES. V skladu s svojim členom 1 vzpostavlja usklajena pravila o dajanju izdelkov iz tjulnjev na trg.

26 Tožeče stranke v okviru prvega očitka trdijo, da sta Parlament in Svet s tem, da sta kot pravno podlago za sprejetje osnovne uredbe uporabila člen 95 ES, napačno uporabila pravo. Iz obrazložitve predloga Komisije za uredbo Parlamenta in Sveta o trgovini z izdelki iz tjulnjev (COM(2008) 469 final z dne 23. julija 2008, v nadaljevanju: predlog osnovne uredbe) in uvodnih izjav osnovne uredbe naj bi bilo razvidno, da je njen glavni cilj varstvo dobrega počutja živali, in ne delovanje notranjega trga.

27 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sistema pristojnosti Unije izbira pravne podlage akta temeljiti na objektivnih okoliščinah, ki jih je mogoče sodno preizkusiti. Med njimi sta zlasti cilj in vsebina akta (glej sodbo Sodišča z dne 12. septembra 2006 v zadevi Laserdisken, C-479/04, ZOdl., str. I-8089, točka 30 in navedena sodna praksa).

28 Iz ustaljene sodne prakse izhaja tudi, da mora biti dejanski cilj ukrepov iz člena 95(1) ES izboljšanje pogojev za vzpostavitev in delovanje notranjega trga. Čeprav sama ugotovitev razlik med nacionalnimi ureditvami in abstraktnega tveganja oviranja temeljnih svoboščin ali izkrivljanja konkurence ne zadostuje za utemeljitev izbire člena 95 ES kot pravne podlage, ga zakonodajalec Unije lahko med drugim uporabi v primeru razlik med nacionalnimi predpisi, ki lahko po naravi ovirajo temeljne svoboščine in tako neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga (glej sodbo Sodišča z dne 8. junija 2010 v zadevi Vodafone in drugi, C-58/08, ZOdl., str. I-4999, točka 32 in navedena sodna praksa).

29 Uporaba tega člena je prav tako mogoča zaradi preprečitve nastanka takih ovir pri trgovanju, ki nastanejo zaradi heterogenega razvoja nacionalnih zakonodaj. Toda nastanek teh ovir mora biti verjeten, namen spornega ukrepa pa mora biti njihova preprečitev (glej zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Vodafone in drugi, točka 33 in navedena sodna praksa).

30 Vseeno je treba opozoriti, da uporaba člena 95 ES ni upravičena, če je uskladitev razmer na notranjem trgu stranski učinek akta, ki ga je treba sprejeti (glej sodbo Sodišča z dne 18. novembra 1999 v zadevi Komisija proti Svetu, C-209/97, Recueil, str. I-8067, točka 35 in navedena sodna praksa).

31 Iz zgoraj navedenega izhaja, da ob obstoju ovir pri trgovanju ali verjetnosti nastanka takih ovir v prihodnosti, ker so države članice v zvezi z izdelkom ali kategorijo izdelkov sprejele ali sprejemajo različne ukrepe, ki lahko zagotovijo različno raven varstva in tako ovirajo prosti pretok zadevnega izdelka ali izdelkov v Uniji, člen 95 ES zakonodajalcu Unije dovoljuje, da posreduje s sprejetjem primernih ukrepov, pri tem pa upošteva na eni strani odstavek 3 navedenega člena in na drugi strani pravna načela, navedena v Pogodbi ali oblikovana v sodni praksi, zlasti načelo sorazmernosti (sodbi Sodišča z dne 14. decembra 2004 v zadevi Swedish Match, C-210/03, ZOdl., str. I-11893, točka 33, in v zadevi Arnold André, C-434/02, ZOdl., str. I-11825, točka 34).

32 Sodišče je prav tako navedlo, da so avtorji Pogodbe z izrazom „ukrepi za približevanje“ iz člena 95 ES želeli zakonodajalcu Unije pustiti – glede na splošne in posebne okoliščine področja, ki ga je treba uskladiti – polje proste presoje glede tehnike usklajevanja, ki je najprimernejša za dosego želenega cilja, predvsem na področjih, za katera so značilne zapletene tehnične posebnosti (glej zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Vodafone in drugi, točka 35 in navedena sodna praksa).

33 Ti primerni ukrepi glede na okoliščine lahko zavezujejo vse države članice, da dovolijo trženje enega ali več zadevnih izdelkov ali da tako obveznost dovoljenja vežejo na določene pogoje ali celo da začasno ali dokončno prepovejo dajanje kakega izdelka ali izdelkov v promet (glej zgoraj v točki 31 navedeno sodbo Swedish Match, točka 34 in navedena sodna praksa).

34 Ali so pogoji za uporabo člena 95 ES kot pravne podlage osnovne uredbe izpolnjeni, je treba preveriti ob upoštevanju vseh teh preudarkov.

35 V obravnavani zadevi je iz osnovne uredbe jasno razvidno, da njen glavni cilj ni varstvo dobrega počutja živali, temveč izboljšanje delovanja notranjega trga.

36 Najprej je treba v zvezi s tem navesti, da so ob sprejetju osnovne uredbe glede zadevnih izdelkov obstajale razlike med zakoni in drugimi predpisi držav članic.

37 Iz predloga osnovne uredbe je tako razvidno, da je več držav članic zaradi zaskrbljenosti in pritiska državljanov sprejelo ali pa sprožilo postopek sprejemanja ali proučevanja zakonov za omejitev ali prepoved gospodarskih dejavnosti, povezanih s proizvodnjo izdelkov iz tjulnjev, in da bo v državah članicah zato verjetno prišlo do novih zakonodajnih pobud. Komisija je ugotovila, da v Uniji obstajajo različni pogoji trgovanja z izdelki iz tjulnjev med posameznimi državami članicami (ali skupinami držav članic) in da je notranji trg zato razdrobljen, saj morajo trgovci svojo poslovno prakso ustrezno prilagoditi različnim predpisom, ki veljajo v posamezni državi članici.

38 Enako je v uvodnih izjavah 4 in 5 osnovne uredbe opozorjeno, da so „javnost in vlade […] večkrat izrazile zaskrbljenost glede ustreznosti ravnanja z živalmi“ zaradi trpljenja, ki nastaja pri ubijanju in odiranju teh živali, in da je „[z]aradi zaskrbljenosti državljanov in potrošnikov glede ustreznega ravnanja z živalmi […] ter možne prisotnosti na trgu izdelkov, ki so bili proizvedeni iz živali, ubitih in odrtih na način, ki povzroča […] trpljenj[e], […] več držav članic sprejelo ali namerava sprejeti zakonodajo za ureditev trgovine z izdelki iz tjulnjev s prepovedjo njihovega uvoza in proizvodnje, medtem ko v drugih državah članicah ni nobenih omejitev v trgovini s temi izdelki“.

39 Iz uvodnih izjav od 6 do 8 osnovne uredbe pa je razvidno, da „[m]ed nacionalnimi ureditvami na področju trgovine, uvoza, proizvodnje in trženja izdelkov iz tjulnjev […] obstajajo razlike[, ki] ovirajo delovanje notranjega trga z izdelki, ki vsebujejo ali lahko vsebujejo izdelke iz tjulnjev, in ovirajo trgovino s takšnimi izdelki […] [ter] lahko potrošnike še bolj odvrnejo od nakupa izdelkov, ki niso izdelani iz tjulnjev, vendar jih je težko razlikovati od podobnega blaga, izdelanega iz tjulnjev, ali od

izdelkov, ki lahko vključujejo elemente ali sestavine, ki so pridobljeni iz tjulnjev, vendar to ni jasno razvidno“. Cilj osnovne uredbe je bil torej „uskladiti pravila o komercialni dejavnosti v zvezi z izdelki iz tjulnjev v celotni [Uniji] in tako preprečiti motnje na notranjem trgu v zvezi z zadevnimi izdelki, vključno z izdelki, ki so enakovredni izdelkom iz tjulnjev ali jih nadomeščajo“.

40 Iz preučitve teh uvodnih izjav je razvidno, da je zakonodajalec Unije, čeprav je zaradi zaskrbljenosti državljanov in potrošnikov glede ustreznega ravnanja z živalmi več držav članic sprejelo ali nameravalo sprejeti zakonodajo za ureditev trgovine z izdelki iz tjulnjev, ukrepal v skladu s ciljem, da se zadevna pravila uskladijo in da se tako preprečijo motnje na notranjem trgu v zvezi z zadevnimi izdelki.

41 Glede tega je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso zakonodajalcu Unije, če so izpolnjeni pogoji za uporabo člena 95 ES kot pravne podlage, ni mogoče preprečiti, da se opre na to pravno podlago, saj je varstvo dobrega počutja živali odločilen dejavnik pri odločitvah, ki jih je treba sprejeti. Do takega položaja lahko po analogiji pride v zvezi z varovanjem javnega zdravja (sodbe Sodišča z dne 5. oktobra 2000 v zadevi Nemčija proti Parlamentu in Svetu, C-376/98, Recueil, str. I-8419, točka 88; z dne 10. decembra 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, str. I-11453, točka 62, in z dne 12. julija 2005 v združenih zadevah Alliance for Natural Health in drugi, C-154/04 in C-155/04, ZOdl., str. I-6451, točka 30) in varstvom potrošnikov (zgoraj v točki 28 navedena sodba Vodafone in drugi, točka 36).

42 Poleg tega je treba navesti, da je varstvo dobrega počutja živali legitimen cilj v splošnem interesu, katerega pomembnost se izraža zlasti s tem, da so države članice sprejele Protokol o zaščiti in dobrem počutju živali, ki je priložen Pogodbi ES (UL 1997, C 340, str. 110, v nadaljevanju: Protokol). Sodišče je poleg tega večkrat opozorilo na pomen, ki ga Unija pripisuje zdravju in varstvu živali (sodba Sodišča z dne 10. septembra 2009 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-100/08, neobjavljena v ZOdl., točka 91).

43 Kot je razvidno iz uvodnih izjav 9 in 10 osnovne uredbe, je zakonodajalec Unije, zavedajoč se svojih obveznosti glede upoštevanja zahtev po dobrem počutju živali pri oblikovanju in izvajanju politike notranjega trga na podlagi Protokola, odločil, da je treba za odpravljanje sedanje razdrobljenosti notranjega trga oblikovati usklajena pravila, pri čemer je treba upoštevati vidik ustreznega ravnanja z živalmi.

44 Vendar se je treba z ukrepom, načrtovanim v obravnavanem primeru, zato da bi bil učinkovit, primerno odzvati na razloge, ki so pripeljali do obstoječih ali napovedanih predpisov v različnih državah članicah. V zvezi s tem je iz uvodne izjave 10 osnovne uredbe razvidno, da za ponovno pridobitev zaupanja potrošnikov in hkrati zagotovitev izpolnjevanja zahtev glede ustreznega ravnanja z živalmi „na splošno ne bi smeli dovoliti dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev“. Poleg tega je zakonodajalec Unije menil, da je v odziv na zaskrbljenost državljanov in potrošnikov „glede vprašanja ubijanja in odiranja tjulnjev […] treba sprejeti […] ukrepe za zmanjšanje povpraševanja, ki spodbuja trženje izdelkov iz tjulnjev, in tudi gospodarskega povpraševanja, ki spodbuja komercialen lov na tjulnje“.

45 Kot je namreč razvidno iz uvodne izjave 13 osnovne uredbe, se po mnenju zakonodajalca Unije obstoječe ali napovedane motnje pri delovanju notranjega trga v zvezi z zadevnimi izdelki najučinkoviteje preprečijo tako, da se pomiri potrošnike z zagotovitvijo, da na trgu Unije na splošno ne bo več tržen noben izdelek iz tjulnjev, med drugim s prepovedjo uvoza teh izdelkov iz tretjih držav.

46 Vendar je zakonodajalec Unije določil izjemo od te prepovedi v zvezi z lovom, ki ga izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti ter pomeni sredstvo za njihovo preživljanje. V uvodni izjavi 14 osnovne uredbe je namreč pojasnjeno, da bi se bilo treba „[i]zogniti […] negativnim vplivom na bistvene gospodarske in družbene interese Eskimov, ki jim lov na tjulnje pomeni sredstvo za preživljanje“.

47 Poleg tega je iz uvodnih izjav 3, 7 in 8 osnovne uredbe razvidno, da je njen cilj tudi odpraviti ovire za prosti pretok proizvodov, ki niso izdelani iz tjulnjev, vendar jih je ravno zaradi njihove narave težko ali celo nemogoče razlikovati od podobnega blaga, izdelanega iz tjulnjev, ali od izdelkov, ki lahko vključujejo elemente ali sestavine, pridobljene iz tjulnjev, vendar to ni jasno razvidno (glej točko 39 zgoraj). Z zagotovitvijo potrošnikom, da razen izdelkov, ki izvirajo iz tradicionalnega lova avtohtonih skupnosti, ki pomeni sredstvo za preživljanje, v Uniji ne bodo več trženi izdelki iz tjulnjev, se namreč ne zastavlja več vprašanje razločevanja med temi izdelki in izdelki, ki niso izdelani iz tjulnjev, in vse kategorije zadevnih izdelkov lahko prosto krožijo na ozemlju Unije.

48 V takih okoliščinah se posredovanje zakonodajalca Unije na podlagi člena 95 ES zdi upravičeno.

49 Te ugotovitve ne omajajo različne trditve tožečih strank, s katerimi se izpodbija resničnost več uvodnih izjav, ki so navedene v prejšnjih točkah. Zlasti glede obstoja razlik med nacionalnimi ureditvami tožeče stranke navajajo, da je iz predloga osnovne uredbe razvidno, da sta ob le dve državi članici že sprejeli zakonodajo, ki ureja trgovino z izdelki iz tjulnjev, in da je tretja to nameravala storiti. Navajajo še, da izjava Komisije, da so „[v] prihodnosti […] mogoče tudi podobne pobude drugih držav članic“, ne zadostuje za dokaz, da je bilo delovanje notranjega trga ovirano.

50 Prvič, glede zadnje izjave, vzete iz predloga osnovne uredbe, zadošča poudariti, da ni bila vključena v osnovno uredbo, katere besedilo odseva stanje, ki se je medtem spremenilo. Tako je v uvodnih izjavah 5 in 6 osnovne uredbe navedeno, da je „več“ držav članic sprejelo ali namerava sprejeti zakonodajo za ureditev trgovine z izdelki iz tjulnjev, medtem ko v drugih državah članicah ni nobenih omejitev pri trgovini s temi izdelki. V zvezi s tem je Komisija pojasnila, da so ob sprejetju osnovne uredbe v treh državah članicah že veljale prepovedi izdelkov iz tjulnjev, da je ena država članica sprejela prepoved, ki pa še ni začela veljati, da sta dve državi članici objavili in poslali Komisiji ustrezne zakonodajne predloge in da so tri države članice sporočile, da nameravajo prav tako sprejeti prepoved, če Unija ne bo ukrepala.

51 Drugič, ne glede na natančno število držav članic, ki so to vprašanje že zakonsko uredile ali so ob sprejetju osnovne uredbe jasno izrazile tak namen, je treba ugotoviti, da so ti raznoliki ukrepi lahko ovirali prosti pretok izdelkov iz tjulnjev. V tem okviru dejstvo, da je nekaj držav članic konkretno področje že zakonsko uredilo ali je to nameravalo storiti, ne more biti odločilno merilo za to, ali se lahko na ravni Unije sprejme ukrep za usklajevanje (glej v tem smislu zgoraj v točki 31 navedeni sodbi Swedish Match, točka 37, in Arnold André, točka 38).

52 Zato je treba šteti, da je v obravnavanem primeru zakonodajalec Unije pravilno sklepal, da je bilo zaradi neobstoja ukrepov na ravni Unije verjetno, da bo, ker so države članice nove predpise sprejele v odziv na povečano zaskrbljenost državljanov in potrošnikov glede ustreznega ravnanja s tjulnji, ovirano trgovanje z izdelki, ki vsebujejo ali lahko vsebujejo izdelke iz tjulnjev (glej v tem smislu zgoraj v točki 31 navedeno sodbo Swedish Match, točka 39), ali da je celo že tako.

53 Tožeče stranke navajajo tudi, da je bil v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 31 navedena sodba Swedish Match, odločilni dejavnik, ki ga je upoštevalo Sodišče, to, da je bilo trgovanje med državami članicami na trgu tobačnih izdelkov sorazmerno pomembno. Vendar naj pri trgovanju z izdelki iz tjulnjev ne bi bilo tako, zlasti ne pri trgovanju med državami članicami, ki so to področje že zakonsko uredile.

54 Glede tega je treba spomniti, da je Sodišče presodilo, da uporaba člena 95 ES kot pravne podlage ne predvideva dejanske zveze s prostim pretokom med državami članicami v vsakem položaju, ki ga zajema akt, ki temelji na taki podlagi. Kot je Sodišče že poudarilo, je za utemeljitev uporabe člena 95 ES kot pravne podlage pomembno to, da je dejanski cilj akta, ki je sprejet na tej podlagi, izboljšanje pogojev za vzpostavitev in delovanje notranjega trga (glej sodbo Sodišča z dne 12. decembra 2006 v zadevi Nemčija proti Parlamentu in Svetu, C-380/03, ZOdl., str. I-11573, točka 80 in navedena sodna praksa).

55 Trditve tožečih strank nikakor ni mogoče sprejeti. Glede njihove izjave, da je proizvodnja izdelkov iz tjulnjev v Uniji zanemarljiva, je treba ugotoviti, da obseg te proizvodnje ne more koristiti pri ugotavljanju obsega trgovanja z zadevnimi izdelki med državami članicami, saj je treba pri tem ugotavljanju upoštevati tudi trgovanje z izdelki, ki so v Unijo uvoženi.

56 Pojasniti je treba še, da lahko v skladu z uvodnima izjavama 7 in 8 osnovne uredbe obstoj tako različnih nacionalnih ureditev še bolj odvrne „potrošnike od nakupa izdelkov, ki niso izdelani iz tjulnjev, vendar jih je težko razlikovati od podobnega blaga, izdelanega iz tjulnjev, ali od izdelkov, ki lahko vključujejo elemente ali sestavine, ki so pridobljeni iz tjulnjev, vendar to ni jasno razvidno, kot velja na primer za kožuhe, kapsule Omega-3, olja in usnjene izdelke“. Kot je bilo opozorjeno v točki 47 zgoraj, je namreč treba šteti, da je cilj ukrepov za usklajevanje, ki so določeni s to uredbo, preprečiti motnje na notranjem trgu v zvezi z zadevnimi izdelki, vključno z izdelki, ki so enakovredni izdelkom iz tjulnjev ali jih nadomeščajo. Kot izhaja iz opredelitve izdelka iz tjulnjev, kot je določena v členu 2 osnovne uredbe in uvodni izjavi 3 te uredbe, pa so izdelki iz tjulnjev in izdelki, ki niso izdelani iz tjulnjev, vendar jih je težko razlikovati od prvih, ali pa vključujejo sestavine, ki so pridobljene iz tjulnjev, zelo različni in med njimi so tudi izdelki zelo široke potrošnje, pri čemer trgovanje s temi izdelki med državami članicami prav gotovo ni zanemarljivo.

57 Glede tega ni mogoče pritrditi trditvi tožečih strank, da bi se moralo upoštevati le trgovanje med državami, ki so to področje že zakonsko uredile. Ker so namreč izdelki, na katere se nanaša ukrep za usklajevanje, široko opredeljeni, je očitno, da je njihovo trgovanje povezano z vsemi državami članicami.

58 Na podlagi vsega navedenega je treba ugotoviti, da so razlike med nacionalnimi ureditvami o trgovini z izdelki iz tjulnjev, ki so že obstajale ali bi verjetno še nastale, lahko upravičevale posredovanje zakonodajalca Unije na podlagi člena 95 ES.

59 Nato je treba na podlagi te ugotovitve preveriti, ali je dejanski cilj členov osnovne uredbe, zlasti členov 1, 3 in 4, izboljšanje pogojev za vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

60 Osnovna uredba v skladu s členom 1 „vzpostavlja usklajena pravila o dajanju na trg izdelkov iz tjulnjev“. Iz njene uvodne izjave 15 je še razvidno, da ta uredba „ne posega v druga pravila Skupnosti ali nacionalna pravila, ki urejajo lov na tjulnje“.

61 Člen 3(1) osnovne uredbe tako določa, da je „[d]ajanje na trg izdelkov iz tjulnjev […] dovoljeno samo, če so pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in pomeni sredstvo za njihovo preživljanje“ in da „[n]avedeni pogoji za uvožene izdelke veljajo v trenutku uvoza izdelkov ali na kraju njihovega uvoza“.

62 Poleg tega je zakonodajalec, zato da zagotovi, da lahko izdelki, dovoljeni v členu 3(1) osnovne uredbe, in vsi izdelki, ki niso izdelani iz tjulnjev, vendar jih je težko razlikovati od podobnega blaga, izdelanega iz tjulnjev, ali od izdelkov, ki lahko vključujejo elemente ali sestavine, pridobljene iz tjulnjev, ne da bi bilo to jasno razvidno, prosto krožijo na notranjem trgu Unije, v členu 4 osnovne uredbe določil, da „[d]ržave članice ne ovirajo dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev, ki so v skladu [z osnovno] uredbo“. Šteti je treba, da ta določba zagotavlja polni učinek osnovne uredbe glede na njen cilj izboljšati pogoje za vzpostavitev in delovanje notranjega trga. Ta člen namreč državam članicam preprečuje, da bi pretok vseh teh kategorij izdelkov v Uniji ovirale predvsem s strožjimi določbami, ki bi jih lahko štele za nujne, da se zagotovi ustrezno ravnanje z živalmi ali da se pomiri potrošnike. Člen 4 osnovne uredbe tako odseva cilj, ki je določen v členu 1 navedene uredbe.

63 Nazadnje, zavrniti je treba trditev tožečih strank, da Direktiva Sveta z dne 28. marca 1983 o uvozu kož nekaterih tjulnjih mladičev in izdelkov iz njih v države članice (83/129/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 1, str. 208) temelji na razlogih, ki so vsaj primerljivi razlogom za osnovno uredbo, sprejeta pa je bila na podlagi člena 235 EGS, ki je postal člen 308 ES, ta pa nato

člen 352 PDEU. V skladu s sodno prakso je treba pravno podlaga akta določiti ob upoštevanju njegovega cilja in vsebine, in ne glede na pravno podlago za sprejetje drugih aktov Unije, ki imajo morebiti podobne značilnosti (glej sodbo Sodišča z dne 8. septembra 2009 v zadevi Komisija proti Parlamentu in Svetu, C-411/06, ZOdl., str. I-7585, točka 77 in navedena sodna praksa). Vsekakor pa se zdi, da ta direktiva, ki je bila sprejeta na podlagi Pogodbe EGS, sledi drugačnim ciljem, kot jim sledi osnovna uredba.

64 Iz navedenega izhaja, da je dejanski cilj osnovne uredbe izboljšati pogoje za delovanje notranjega trga in da je bila zato lahko sprejeta na podlagi člena 95 ES.

65 Tožeče stranke v okviru drugega, podredno uveljavljanega očitka zatrjujejo, da člen 95 ES ni zadostna pravna podlaga za sprejetje osnovne uredbe, ker načrtovana prepoved po njihovem mnenju bistveno vpliva na trgovino s tretjimi državami in bi bilo zato treba uporabiti tudi člen 133 ES. Opozarjajo, da sta bili v predlogu osnovne uredbe uporabljeni obe določbi, in zatrjujejo, da razlike med predlogom in končnim sprejetim besedilom ne upravičujejo uporabe le člena 95 ES. Prepoved dajanja zadevnih izdelkov, ki se večinoma izdelujejo zunaj Unije, na trg pa bi dejansko pomenila prepoved uvoza.

66 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da če se pri preizkusu akta Unije izkaže, da ima dvojni cilj ali dva sestavna dela, pri čemer je en glaven ali prevladujoč, drugi pa le stranski, mora akt temeljiti samo na eni pravni podlagi, in sicer tisti, ki se zahteva za glavni ali prevladujoči cilj ali sestavni del (zgoraj v točki 41 navedena sodba British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, točka 94).

67 Izjemoma, če se ugotovi, nasprotno, da ima zadevni akt hkrati več ciljev ali sestavnih delov, ki so neločljivo povezani, in da nobeden ni drugoten in posreden v razmerju do drugih, mora akt temeljiti na več ustreznih pravnih podlagah (glej zgoraj v točki 63 navedeno sodbo Komisija proti Parlamentu in Svetu, točka 47 in navedena sodna praksa).

68 Zato je treba preučiti, ali osnovna uredba sledi tudi cilju skupne trgovinske politike in vsebuje tako pomembne sestavne dele, ki spadajo v to politiko in so neločljivo povezani s sestavnimi deli, katerih cilj je izboljšanje delovanja notranjega trga, da bi ta akt moral temeljiti na dvojni pravni podlagi.

69 Glede tega je najprej treba navesti, da sama osnovna uredba v nasprotju z njenim predlogom ne prepoveduje niti uvoza niti tranzita ali izvoza izdelkov iz tjulnjev. Člen 3(1) navedene uredbe prepoveduje namreč le njihovo dajanje na trg, pri čemer natančneje določa, da ta prepoved za uvožene izdelke velja v trenutku uvoza izdelkov ali na kraju njihovega uvoza, in to za zagotovitev učinkovitosti, kot je razvidno iz uvodne izjave 10 te uredbe. V zvezi s tem je v členu 2, točka 5, osnovne uredbe uvoz opredeljen kot „vsak vnos blaga na carinsko območje Skupnosti“.

70 Uvoz izdelkov iz tjulnjev je torej prepovedan le takrat, kadar naj bi se ti izdelki dali na trg Unije. Ugotoviti je še treba, da osnovna uredba, kot je to navedla Komisija, s prepovedjo dajanja izdelkov iz tjulnjev na trg ne preprečuje vnosa, skladiščenja, predelave ali izdelave izdelkov iz tjulnjev v Uniji, če so namenjeni izvozu in ne bodo nikoli dani v prost promet na trg Unije. Člen 3(2) osnovne uredbe dalje določa, da se na eni strani uvoz izdelkov iz tjulnjev dovoli tudi, kadar je priložnosten in je sestavljen izključno iz izdelkov za osebno uporabo, in ne za komercialne namene, in da se na drugi strani dajanje na trg na nepridobitni osnovi dovoli tudi za izdelke iz tjulnjev, ki izhajajo iz stranskih izdelkov, pridobljenih z lovom, ki ga ureja nacionalna zakonodaja in katerega izključni namen je trajnostno upravljanje morskih virov. Nazadnje, prepoved dajanja na trg se nanaša tudi na izdelke iz tjulnjev, ki izvirajo iz držav članic, tudi če ni sporno, da njihov delež ni zelo velik.

71 Na podlagi tega je treba ugotoviti, da je dejanski namen prepovedi uvoza preprečiti, da se na trg dajejo izdelki iz tjulnjev, in tako doseči edini cilj osnovne uredbe, namreč izboljšati delovanje notranjega trga. V tem okviru so učinki navedene uredbe na zunanjo trgovino le drugotnega pomena.

72 Zato je treba sklepati, da osnovna uredba, natančneje zadnji stavek člena 3(1), sledi edino cilju zagotoviti učinkovitost ukrepov za izboljšanje delovanja notranjega trga, ne da bi hkrati sledila cilju, povezanemu z izvajanjem skupne trgovinske politike. Glede na ta sklep in sodno prakso, na katero je bilo opozorjeno v točkah 66 in 67 zgoraj, je treba ugotoviti, da pravna podlaga osnovne uredbe nista mogla biti hkrati člena 95 ES in 133 ES.

73 Vsekakor pa je v zvezi s tem treba opozoriti, da je Sodišče v zgoraj v točki 41 navedeni sodbi British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco (točka 98) presodilo, da v zadevnem primeru napačno sklicevanje na člen 133 ES kot drugo pravno podlago za izpodbijano direktivo samo po sebi ni povzročilo njene neveljavnosti. Sodišče je odločilo, da je takšna napaka v obrazložitvi akta Unije dejansko le formalna, razen če je povzročila nepravilnosti v postopku, uporabljenem za sprejetje tega akta (glej zgoraj v točki 31 navedeno sodbo Swedish Match, točka 44 in navedena sodna praksa).

74 Enak pristop je treba po analogiji uporabiti tudi v obravnavani zadevi. Predvsem je treba opozoriti, da člena 95 ES in 133 ES vsebujeta enaka podrobna pravila o glasovanju znotraj Sveta.

75 Člen 95(1) ES tako določa, da se ukrepi, ki so sprejeti na podlagi tega člena, sprejmejo v skladu s postopkom soodločanja iz člena 251 ES in po posvetovanju z ekonomsko-socialnim odborom. Opozoriti je treba, da Svet v postopku soodločanja iz člena 251 ES načeloma odloča s kvalificirano večino, razen če namerava sprejeti spremembe skupnega stališča, ki jih je predlagal Parlament in glede katerih je Komisija izrazila odklonilno mnenje, v tem primeru pa mora odločati soglasno. Člen 133(4) ES določa, da Svet pri izvajanju pristojnosti, ki so mu dodeljene s to določbo, odloča s kvalificirano večino.

76 Uporaba dvojne pravne podlage, torej člena 95 ES in 133 ES, naj zato nikakor ne bi vplivala na pravila o glasovanju, ki veljajo za Svet. Poleg tega se z uporabo le člena 95 ES ni poseglo v pravice Parlamenta, saj ta člen izrecno napotuje na postopek soodločanja iz člena 251 ES (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 11. junija 1991 v zadevi Komisija proti Svetu, imenovana „Titanov dioksid“, C-300/89, Recueil, str. I-2867, točke od 17 do 21).

77 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tudi ob domnevi, da osnovna uredba spada tudi pod člen 133 ES, uporaba le člena 95 ES kot pravne podlage ni mogla vplivati na zakonitost postopka sprejetja navedene uredbe, tako da ta ne more biti neveljavna iz tega razloga (glej po analogiji zgoraj v točki 31 navedeno sodbo Swedish Match, točke od 43 do 45, in zgoraj v točki 41 navedeno sodbo British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, točke od 106 do 111).

78 Zato je treba prvi del tega tožbenega predloga zavrniti.

– Drugi del: kršitev načel subsidiarnosti in sorazmernosti

79 Prvič, tožeče stranke navajajo, da je glavni ali celo edini cilj osnovne uredbe varstvo dobrega počutja živali in da tak cilj ni v izključni pristojnosti Unije. Vendar naj institucije ne bi dokazale, zakaj bi bila na ravni Unije sprejeta zakonodaja za varstvo dobrega počutja tjulnjev najprimernejša in nujna.

80 Spomniti je treba, da je bilo ob sprejetju osnovne uredbe načelo subsidiarnosti določeno v členu 5, drugi odstavek, ES, v skladu s katerim je Unija na področjih, ki niso bila v njeni izključni pristojnosti, ukrepala le, če države članice niso mogle zadovoljivo doseči ciljev predlaganih ukrepov in jih je bilo torej zaradi obsega ali učinkov predlaganih ukrepov laže doseči na ravni Unije. To načelo je bilo udejanjeno s Protokolom o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti, priloženim Pogodbi ES (UL 1997, C 340, str. 173), ki je v členu 5 prav tako določal smernice za ugotavljanje, ali so navedeni pogoji izpolnjeni.

81 V navedenem protokolu je bilo glede zakonodajnih aktov v točkah 6 in 7 pojasnjeno, da Skupnost izdaja predpise le v potrebnem obsegu in da naj bi ukrepi Skupnosti pustili čim več prostora za nacionalne odločitve, če je to skladno z zagotavljanjem cilja iz ukrepa in upoštevanjem zahtev Pogodbe.

82 Nato je bilo v točki 3 tega protokola pojasnjeno, da načelo subsidiarnosti ne povzroča dvoma o pristojnostih, dodeljenih Skupnosti s Pogodbo, kakor jih razlaga Sodišče.

83 V zvezi s tem je najprej treba zavrniti argumentacijo tožečih strank, ki temelji na napačni trditvi, da je cilj osnovne uredbe varstvo dobrega počutja tjulnjev. Kot je bilo namreč ugotovljeno v točki 64 zgoraj, je namen navedene uredbe izboljšanje pogojev za delovanje notranjega trga, pri čemer se hkrati upošteva vidik varstva dobrega počutja živali.

84 Glede člena 95 ES je Sodišče razsodilo, da se načelo subsidiarnosti uporablja takrat, ko ga zakonodajalec Unije uporabi kot pravno podlago, saj mu ta določba ne daje izključne pristojnosti za urejanje gospodarskih dejavnosti na notranjem trgu, temveč samo pristojnost za izboljšanje pogojev za njegovo vzpostavitev in delovanje, tako da se odstranijo ovire za prosti pretok blaga in svobodo opravljanja storitev ali se odpravi izkrivljanje konkurence (zgoraj v točki 41 navedena sodba British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, točka 179).

85 Ugotoviti pa je treba, da cilj osnovne uredbe, kot se kaže iz heterogenega razvoja nacionalnih zakonodaj v obravnavani zadevi (glej točki 38 in 39 zgoraj), ne bi bil zadovoljivo dosežen z ukrepom, sprejetim le v državah članicah, in predpostavlja ukrepanje na ravni Unije. Torej je bilo cilj načrtovanega ukrepa mogoče bolje doseči na ravni Unije.

86 Ker tožeče stranke niso predložile nobenega drugega dokaza v podporo svoji argumentaciji, jo je treba zavrniti.

87 Drugič, glede zatrjevane kršitve načela sorazmernosti je treba spomniti, da to načelo v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da se z ravnanjem institucij Unije ne prestopijo meje tega, kar je primerno in nujno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbrati med več primernimi ukrepi, uporabiti najmanj omejujočega, povzročene neprijetnosti pa ne smejo biti čezmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo Sodišča z dne 21. julija 2011 v zadevi Etimine, C-15/10, ZOdl., str. I-6681, točka 124 in navedena sodna praksa)

88 V zvezi s sodnim nadzorom nad spoštovanjem teh pogojev je Sodišče zakonodajalcu Unije v okviru izvajanja njegovih pristojnosti priznalo široko diskrecijsko pravico na področjih, na katerih njegovo delovanje zahteva tako politične kot gospodarske ali socialne odločitve in na katerih je dolžan opraviti zapletene presoje in ocene. Tako ni pomembno, ali je bil ukrep, sprejet na takem področju, edini ali najboljši mogoč, temveč lahko na zakonitost tega ukrepa vpliva samo njegova očitna neprimernost glede na cilj, ki ga pristojna institucija želi doseči (glej zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Vodafone in drugi, točka 52 in navedena sodna praksa).

89 Toda zakonodajalec Unije je kljub taki pristojnosti dolžan svojo izbiro opreti na objektivna merila. Pri presoji omejitev, vezanih na različne mogoče ukrepe, mora tudi preučiti, ali cilji sprejetega ukrepa upravičujejo negativne gospodarske posledice, celo precejšnje, za posamezne subjekte (glej zgoraj v točki 28 navedeno sodbo Vodafone in drugi, točka 53 in navedena sodna praksa).

90 V obravnavani zadevi je iz uvodnih izjav od 10 do 14 osnovne uredbe razvidno, da ta uredba sledi cilju izboljšanja delovanja notranjega trga v zvezi z zadevnimi izdelki, pri čemer se hkrati upošteva vidik varstva dobrega počutja živali ter poseben položaj Eskimov in drugih avtohtonih skupnosti. Poleg tega primerjava med predlogom osnovne uredbe in samo uredbo kaže, da je zakonodajalec dejansko preučil stanje v Uniji, ki zahteva ta ukrep, in da je v primerjavi s predlogom Komisije znatno omejil njegov obseg. Osnovna uredba predvsem določa le prepoved dajanja zadevnih izdelkov na trg in izvaja

odločitev, da se določi zelo splošno pravilo prepovedi, glede katerega je v bistvu določena le ena izjema, Komisiji pa na podlagi člena 3(4) osnovne uredbe podeljuje pristojnost za sprejetje ukrepov za njeno izvajanje. Iz tega je treba izpeljati, da so bili načrtovani ukrepi strogo omejeni na to, kar je bilo po mnenju zakonodajalca nujno za odpravo ovir pri prostem pretoku navedenih izdelkov.

91 Prvič, s svojimi trditvami tožeče stranke niso mogle dokazati, da je osnovna uredba očitno neprimerna za dosego zastavljenega cilja.

92 Na eni strani ne navajajo drugih argumentov v podporo svoji trditvi, da ukrep prepovedi izdelkov iz tjulnjev, ki ga določa osnovna uredba, ne more spodbujati vzpostavitve notranjega trga. Na drugi strani je treba kot pri preučitvi zatrjevane kršitve načela subsidiarnosti (glej točko 83 zgoraj) zavrniti njihovo argumentacijo, ki temelji na napačni trditvi, da je cilj osnovne uredbe varstvo dobrega počutja živali.

93 Drugič, zavrniti je treba tudi trditev tožečih strank, da osnovna uredba presega to, kar je nujno za dosego njenih ciljev. Sorazmernost navedene uredbe se namreč ne sme presojati glede na druge cilje, kot je cilj, ki mu sledi sama uredba.

94 Prav tako ni mogoče pritrditi trditvi tožečih strank, da bi bil ukrep etiketiranja manj omejujoč in učinkovitejši za dosego ciljev osnovne uredbe.

95 Iz osnovne uredbe je razvidno, da je zakonodajalec sprejetje ukrepa, v skladu s katerim se lahko na trg dajejo le izdelki iz tjulnjev, ki izpolnjujejo zahteve o ustreznem ravnanju z živalmi, natančneje, ukrep etiketiranja, preučil, vendar nato zavrnil. Glede tega je v uvodnih izjavah 11 in 12 te uredbe navedeno, da „[č]eprav bi bilo mogoče tjulnje ubiti in jih odirati na način, ki preprečuje nepotrebne bolečine, stiske, strah in druge oblike trpljenja, je glede na pogoje, v katerih poteka lov tjulnjev, v praksi nemogoče ali vsaj zelo težko učinkovito zagotoviti dosledno preverjanje in nadzor nad tem, ali lovci spoštujejo vidik dobrega počutja živali, kar je 6. decembra 2007 ugotovila Evropska agencija za varnost hrane“, in da je „[j]asno […] tudi, da druge oblike usklajenih pravil, na primer zahteve za etiketiranje, ne bi dosegle enakega rezultata[, in da] [č]e bi od proizvajalcev, distributerjev ali trgovcev na drobno zahtevali, da označujejo izdelke, ki so v celoti ali delno iz tjulnjev, bi bilo to za navedene gospodarske subjekte prav tako znatno breme in bi bilo tudi nesorazmerno drago v primerih, ko bi izdelki iz tjulnjev predstavljali zgolj majhen del zadevnega izdelka[, medtem ko bo] [v] nasprotju s tem […] mogoče ukrepe iz te uredbe lažje izpolniti in obenem pomiriti potrošnike“.

96 Na podlagi tega je treba ugotoviti, da je zakonodajalec po preučitvi pomena teh ukrepov v praksi menil, da z njimi ni mogoče doseči želenega cilja in da je splošna prepoved dajanja izdelkov iz tjulnjev na trg najboljši ukrep za zagotovitev prostega pretoka blaga. Teh ugotovitev ni mogoče ovreči z nobenim argumentom tožečih strank. V zvezi s tem je treba navesti, da dejstvo, da po njihovem mnenju na podlagi člena 6 izpodbijane uredbe ni bil priznan še noben organ in da trenutno velja popolna prepoved dajanja na trg, ni povezano z veljavnostjo osnovne uredbe, temveč z veljavnostjo izpodbijane uredbe.

97 Tretjič, tožeče stranke glede sorazmernosti osnovne uredbe v ožjem smislu zatrjujejo, da ima ta uredba nesorazmerne učinke na Eskime, ker naj bi imela znatne posledice za preživetje teh skupnosti. Izjema, ki je bila sprejeta zanje, naj bi ostala mrtva črka na papirju, in to predvsem zato, ker Eskimi sami ne trgujejo z izdelki iz tjulnjev.

98 Tožeče stranke so se, da bi dokazale to trditev, le sklicevale na nekatere točke tožbe. Vendar je treba ugotoviti, da so v tistih točkah opisani samo način življenja Eskimov, njihov lov na tjulnje ter težavno življenje in preživljanje teh prebivalcev. Učinki ukrepa na njihov položaj so obravnavani le v točki 34 tožbe, kjer je navedeno, da bi se zaradi izpodbijane uredbe v povezavi z osnovno uredbo in ob upoštevanju že podane ozke razlage te uredbe velik del izvoza izdelkov iz tjulnjev v Unijo odpravil in da bi bil zato zelo prizadet izvoz izdelkov, ki jih Eskimi izdelujejo iz tjulnjev, v Unijo. Trdijo, da bo

izpodbijana uredba najverjetneje povzročila izginotje pomembnega trga in z njim povezane infrastrukture. Tožeče stranke so na obravnavi dodale, da Eskimi niso imeli druge izbire, kot da se oprejo na gospodarska podjetja in njihovo infrastrukturo ter se sprijaznijo s težavami, ki so povezane z izpodbijanim sistemom priznanih organov, ki izdajajo potrdila v zvezi z izdelki iz tjulnjev, ki so dovoljeni na trgu Unije. S temi trditvami, ki so tudi zelo splošne in nepodprte, pa ni dokazan obstoj škode, ki naj bi jo utrpeli Eskimi in naj ne bi bila sorazmerna glede na zastavljeni cilj osnovne uredbe.

99 Tretjič, v zvezi z očitkom glede izbranega sredstva, in sicer uredbe, je treba opozoriti, da je točka 6 Protokola o uporabi načela subsidiarnosti in sorazmernosti določala, da „bi bilo treba ob sicer enakih pogojih dati prednost direktivam pred uredbami“.

100 To določbo je treba razlagati glede na sobesedilo, predvsem prvi stavek navedene točke Protokola o uporabi načel subsidiarnosti in sorazmernosti, v skladu s katerim morajo biti ukrepi Unije v čim bolj preprosti obliki, ki omogoča zadovoljivo doseganje cilja iz ukrepa in njegovo učinkovito izvajanje. Tako je treba ugotoviti, da je z določitvijo, da morajo „ob sicer enakih pogojih“ prednost imeti direktive, ta določba zakonodajalcu puščala diskrecijsko pravico glede izbire instrumenta, ki ga je treba sprejeti.

101 Na strani 16 predloga osnovne uredbe je Komisija navedla, da druga sredstva kot uredbe ne bi bila primerna, zlasti ker direktiva zahteva nacionalne ukrepe izvajanja in povečuje tveganje različne uporabe, in da je podobno treba zagotoviti tudi enotno uporabo mogočih odstopanj od sicer veljavne prepovedi trgovine.

102 Glede na ukrep, načrtovan v osnovni uredbi, ki je v bistvu prepoved z eno izjemo in dvema odstopanjema ter zahteva ukrepe za svoje izvajanje na ravni Unije, je treba ugotoviti, da je zakonodajalec Unije spoštoval te zahteve in da ni bilo dokazano, da bi bila direktiva primernejša. Poleg tega osnovna uredba s tem, da določa splošno pravilo, ki se uporablja od dvajsetega dneva od objave te uredbe v *Uradnem listu Evropske unije*, in s tem, da v členu 8 določa, da se člen 3 te uredbe, ki ureja vsebino ukrepa, uporablja od 20. avgusta 2010, zagotavlja hitro uveljavitev načela prepovedi, hkrati pa daje Komisiji potreben čas, da sprejme ukrepe za njeno izvajanje.

103 Zato je treba zavrniti tudi drugi del tega tožbenega razloga.

– Tretji del: kršitev temeljnih pravic

104 Po mnenju tožečih strank se z osnovno uredbo kršijo člen 1 Dodatnega protokola št. 1 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), člen 8 EKČP v povezavi s členoma 9 in 10 EKČP in po razlagi iz sodne prakse Sodišča ter njihova temeljna pravica do zaslišanja. Te pravice naj bi se morale razlagati tudi glede na določbe o zaščiti avtohtonega prebivalstva v mednarodnem pravu, kot izhaja še posebej iz člena 19 Deklaracije Združenih narodov o pravicah domorodnih ljudstev, ki je bila sprejeta 13. septembra 2007.

105 Najprej je treba navesti, da se varstvo, ki ga zagotavljajo členi EKČP, na katere se sklicujejo tožeče stranke, v pravu Unije izvaja s členi 17, 7, 10 in 11 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2010, C 83, str. 389). Zato se je treba opreti le na zadnjenavedene določbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 8. decembra 2011 v zadevi Chalkor proti Komisiji, C-386/10 P, ZOdl., str. I-13085, točka 51).

106 Prvič, tožeče stranke trdijo, da se z osnovno uredbo ne upoštevajo njihove lastninske pravice, saj naj bi vplivala na njihovo pravico, da v Uniji gospodarsko izkoriščajo izdelke iz tjulnjev, kar je pomemben vir njihovih prihodkov, ter tako na zdravje in blaginjo eskimskega prebivalstva. Taka omejitev uresničevanja lastninske pravice tožečih strank naj bi bila upravičena le, če je sorazmerna glede na zastavljeni cilj. Tožeče stranke zatrjujejo, da je ugotovitve iz sodbe Sodišča z dne 3. septembra 2008

v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji (C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351) mogoče prenesti nanje, saj naj bi ta prepoved pomenila precejšnjo omejitev uresničevanja njihove lastninske pravice.

107 Najprej je treba ugotoviti, da se dejansko stanje v obravnavani zadevi zelo razlikuje od tistega v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 106 navedena sodba Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, ki se je nanašala na ukrep zamrznitve sredstev, o katerem je Sodišče menilo, da čeprav pomeni varstveni ukrep, katerega namen ni prikrajšati navedenih posameznikov za lastnino, je neizpodbitno povzročil omejitev uresničevanja lastninske pravice tožeče stranke v obravnavani zadevi, ki jo je bilo treba – glede na splošni obseg ukrepa zamrznitve in ob upoštevanju, od kdaj je zanjo veljal – opredeliti tudi kot precejšnjo. V obravnavani zadevi tožeče stranke v bistvu uveljavljajo poseg v njihovo lastninsko pravico v delu, v katerem se ta nanaša na ulovljene tjulnje.

108 Opozoriti je treba, da osnovna uredba ne prepoveduje, da se na trg dajejo izdelki iz tjulnjev, ki so pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje. Tožeče stranke trdijo, da je ta določba „prazna lupina“. Vendar tudi ob domnevi, da je ugotovitve iz zgoraj v točki 106 navedene sodbe Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji mogoče prenesti na to zadevo, tožeče stranke niso predložile dokazov, da je zaradi te edine določbe osnovne uredbe kršena njihova lastninska pravica. Kot je bilo ugotovljeno v točki 98 zgoraj, pojasnil iz točk tožbe, na katere se tožeče stranke sklicujejo glede tega, v tem smislu ni mogoče upoštevati.

109 Ker je poleg tega izvor tožečih strank zelo raznolik in večina od njih ni del eskimske skupnosti, bi morale dokazati učinke na njihovo lastninsko pravico glede na različne skupine, h katerim spadajo. V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče pojasnilo, da varstva, danega z lastninsko pravico, ni mogoče razširiti na varstvo preprostih interesov ali trgovske sreče, katerih negotovost je značilna za samo bistvo gospodarske dejavnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 9. septembra 2008 v združenih zadevah FIAMM in drugi proti Svetu in Komisiji, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., str. I-6513, točka 185). Zato argumentacije tožečih strank v tem delu ni mogoče sprejeti.

110 Drugič, tožeče stranke v zvezi z domnevno kršitvijo pravice do zaslišanja navajajo, da je treba v primeru precejšnje omejitve lastninske pravice posameznika v skladu s sodno prakso v postopkih, ki se uporabijo, zadevni osebi dati tudi primerno priložnost, da predstavi zadevo pristojnim organom. To pravico je treba tudi razlagati glede na člen 19 Deklaracije Združenih narodov o pravicah domorodnih ljudstev.

111 Tem navedbam ni mogoče pritrditi. Najprej je treba glede pravice do zaslišanja pred omejitvijo lastninske pravice spomniti, da tožeče stranke niso dokazale nobenega posega v njihovo lastninsko pravico (glej točke od 106 do 109 zgoraj).

112 Nato je treba opozoriti, da je treba pristojnosti Unije izvajati ob spoštovanju mednarodnega prava, Sodišče pa je tudi že pojasnilo, da je treba akt, sprejet na podlagi teh pristojnosti, in njegovo omejeno področje uporabe, razlagati glede na upoštevna pravila mednarodnega prava (glej zgoraj v točki 106 navedeno sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, točka 291 in navedena sodna praksa). Tožeče stranke pa so navajale besedilo deklaracije, ki ni pravno zavezujoča kot Pogodba. Ni mogoče šteti, da lahko ta deklaracija Eskimom podeljuje samostojne in dodatne pravice glede na tiste, ki jih določa pravo Unije.

113 V zvezi s tem je treba spomniti, da so v skladu s sodno prakso v postopku sprejetja akta Unije, ki temelji na členu Pogodbe, zakonodajalcu Unije naložene le obveznosti posvetovanja, določene v zadevnem členu (sodba Sodišča z dne 14. oktobra 1999 v zadevi Atlanta proti Evropski skupnosti, C-104/97 P, Recueil, str. I-6983, točka 38). Člen 95 ES pa zakonodajalcu ni nalagal posebne obveznosti posvetovanja s tožečimi strankami.

114 Komisija ob podpori Parlamenta in Sveta vsekakor trdi, da se je z eskimsko skupnostjo obsežno in večkrat posvetovala med pripravo tako osnovne uredbe kakor ukrepov za izvajanje. Tožeče stranke oporekajo upoštevnosti in koristnosti nekaterih navedenih sestankov. Vendar ni sporno, da je bila izjema za Eskime vključena po sestanku 21. januarja 2009, na katerem so bile zastopane eskimske skupnosti.

115 Nazadnje je iz uvodne izjave 14 osnovne uredbe razvidno, da je zakonodajalec Unije upošteval poseben položaj eskimskih skupnosti, kot je opisan v Deklaraciji Združenih narodov o pravicah domorodnih ljudstev, in da je zato menil, da je treba dovoliti izjemo za izdelke, pridobljene z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje.

116 Tretjič, po mnenju tožečih strank zakonodajalec s sprejetjem osnovne uredbe ni našel pravičnega ravnovesja, ko je tehtal interese Eskimov in interese, ki jim sledi navedena uredba, ki naj bi pomembno vplivala na življenjske razmere tožečih strank in življenjske razmere eskimskih skupnosti na splošno.

117 Te navedbe je treba zavrniti. Tožeče stranke namreč niso predložile niti argumentov niti dokazov o domnevni kršitvi člena 8 EKČP. Kot je bilo ugotovljeno v točkah 98 in 108 zgoraj, pojasnila v točkah tožbe, na katere so se tožeče stranke sklicevale v zvezi s tem, ravno tako ne dokazujejo te kršitve. Glede členov 9 in 10 EKČP ter členov 10 in 11 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah tožeče stranke priznavajo, da osnovna uredba teh določb ne krši neposredno.

118 Iz previdnosti je treba opozoriti, da je iz uvodne izjave 15 osnovne uredbe razvidno, da ta uredba ne posega v pravila Unije ali nacionalna pravila, ki urejajo lov na tjulnje, in da je v skladu s členom 3(1) navedene uredbe dovoljeno, da se na trg dajejo izdelki iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje.

119 Zato je treba tretji del tega tožbenega razloga in zato tudi celoten tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: zloraba pooblastil

120 Tožeče stranke v okviru tega, podredno uveljavljanega tožbenega razloga zatrjujejo, da je Komisija pooblastila uporabila z drugačnim nnamenom, kot je ta, za katerega so ji bila pooblastila podeljena. Komisija naj bi namreč, namesto da bi določila učinkovito izjemo za Eskime, delovala za preprečitev tega, da se na trg Unije dajo izdelki iz tjulnjev, tudi tisti, ki so pridobljeni z lovom, ki ga izvajajo Eskimi.

121 Kot je Sodišče večkrat presodilo, zloraba pooblastil vpliva na akt, le če je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev očitno, da je bil akt sprejet z edinim ali vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji kot tisti, na katere se sklicuje, ali da se izogne postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera (sodbi Sodišča z dne 13. novembra 1990 v zadevi Fedesa in drugi, C-331/88, Recueil, str. I-4023, točka 24, in z dne 22. novembra 2001 v zadevi Nizozemska proti Svetu, C-110/97, Recueil, str. I-8763, točka 137).

122 V upoštevnih uvodnih izjavah izpodbijane uredbe je navedeno:

„(1) [Osnovna uredba] […] dovoljuje dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki prispeva k njihovemu preživljanju […].

(2) Za zagotovitev enotne uporabe [osnovne uredbe] […] je treba zato natančno opredeliti pogoje za uvoz in dajanje izdelkov iz tjulnjev na trg Unije.

(3) Dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in ki prispeva k njihovemu preživljanju, bi bilo treba dovoliti, kjer je tak lov del kulturne dediščine skupnosti in kjer se izdelki iz tjulnjev vsaj delno uporabljajo, trošijo ali predelujejo v skupnostih v skladu z njihovimi tradicijami.

[…]

(5) Znotraj tega okvira izjem bi bilo treba uvesti učinkovit mehanizem za zagotavljanje ustreznega potrjevanja skladnosti s temi zahtevami. Ta mehanizem naj trgovine ne omejuje bolj, kot je to potrebno.

[…]

(12) Ker ta uredba določa natančna pravila za izvajanje člena 3 [osnovne uredbe] […], ki se uporablja od 20. avgusta 2010, je nujno, da začne veljati čim prej.“

123 Člen 3 izpodbijane uredbe tako določa:

„1. Izdelki iz tjulnjev, ki izvirajo iz lova s strani Eskimov ali drugih avtohtonih skupnosti, se lahko dajo na trg le, če je mogoče dokazati, da izvirajo iz lova na tjulnje, za katerega so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) lov na tjulnje, ki ga izvajajo eskimske ali druge avtohtone skupnosti, pri katerih obstaja tradicija lova na tjulnje v skupnosti in na geografskem območju;

(b) lov na tjulnje, iz katerega izvirajo izdelki, ki se vsaj deloma uporabljajo, trošijo ali predelujejo znotraj skupnosti v skladu s tradicijami slednjih;

(c) lov na tjulnje, ki prispeva k preživetju skupnosti.

2. V trenutku dajanja na trg mora izdelek iz tjulnjev spremljati potrdilo iz člena 7(1).“

124 Potrdila, da izdelki iz tjulnjev izpolnjujejo določene pogoje, v skladu s členoma 6 in 7 izpodbijane uredbe izdajo „priznani organi“.

125 Nazadnje, člen 12 izpodbijane uredbe določa, da ta začne veljati tretji dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

126 Tožeče stranke navajajo dva sklopa trditev. Prvič, izpodbijana uredba naj ne bi bila sprejeta v razumnem roku pred začetkom uporabe prepovedi dajanja na trg. Komisija naj bi zamujala pri pripravi izvajanja „izjeme za Eskime“.

127 Drugič, izpodbijana uredba, kot jo je sprejela in jo razlaga Komisija, naj bi „izjemi za Eskime“ odvzela ves učinek. Izpodbijana uredba naj bi predvsem v nasprotju s tem členom prepovedala, da se na trg Unije dajejo izdelki iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga tradicionalno izvajajo Eskimi, ki jih nato predelajo in prodajo neeskimske skupnosti.

128 Ugotoviti je treba, da z nobeno od teh navedb, ki večinoma niso podprte, ni mogoče dokazati, da je Komisija v zadevnem primeru uporabila pooblastila z drugačnimi nameni, kot so navedeni v uvodni izjavi 2 izpodbijane uredbe.

129 Prvič, glede trenutka sprejetja izpodbijane uredbe je treba navesti, da je bila sprejeta 10. avgusta 2010 in objavljena 17. avgusta 2010 ter da je na podlagi člena 12 začela veljati tretji dan po objavi, torej 20. avgusta 2010, ko se je tudi začel uporabljati člen 3(1) osnovne uredbe. Vendar to dejstvo samo po

sebi ne omogoča ugotovitve, da je Komisija delovala za preprečitev uresničitve zastavljenega cilja. Komisiji poleg tega ni mogoče očitati, da se je posvetovala z različnimi zainteresiranimi subjekti, tudi z organizacijami za zaščito pravic živali. Pomisleki, ki so jih navedle tožeče stranke, se nanašajo na očitke glede postopka posvetovanja, ki ga je izvedla Komisija, ne morejo pa dokazovati zlorabe pooblastil. Nasprotno bi dejstvo, da se je Komisija posvetovala s temi različnimi subjekti, tudi s predstavniki eskimskih skupnosti, lahko pomenilo le, da se je dejansko hotela seznaniti z vsemi upoštevnimi vidiki problematike, ki jo je morala urediti. Poleg tega Komisija navaja – čemur tožeče stranke ne ugovarjajo – da je bilo več tožečih strank navzočih na sestanku 18. novembra 2009, na katerem je bilo razdeljeno obvestilo o načrtovanem besedilu in je o njem tudi potekala razprava, nato pa je bilo takoj dano v splet. Poleg tega je Komisija 2. junija 2010 objavila predlog izpodbijane uredbe po spletu.

130 Drugič, glede trditve, da je Komisija prepoved razlagala preširoko, odstopanja od te prepovedi pa prestrogo, je treba ugotoviti, da tožeče stranke z njo dejansko grajajo vsebino in učinke ukrepov, določenih z izpodbijano uredbo, ki po njihovem mnenju ni v skladu s ciljem te uredbe, kot je bil predhodno določen z osnovno uredbo. Tožeče stranke navajajo, da je iz vsebine izpodbijane uredbe, kakor jo razlaga Komisija, razvidno, da je bil resnični cilj, ki mu sledi Komisija, drugačen od cilja, za katerega ji osnovna uredba podeljuje pooblastila. V podporo tem trditvam so tožeče stranke predložile izjave, ki vsebujejo razlago Komisije in nacionalnih organov o uporabi načrtovanih pravil v praksi. Toda nič v tej argumentaciji in spisu ne omogoča ugotovitve, da je bil nastanek teh učinkov, ki so domnevno negativni za trgovino z zadevnimi izdelki, cilj, ki mu je Komisija sledila ob sprejetju izpodbijane uredbe. Argumentacija tožečih strank prej zahteva preverjanje skladnosti navedenih izjav z osnovno uredbo.

131 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

132 Glede na vse navedeno je treba predlog za razglasitev ničnosti zavrniti in tako tudi celotno tožbo.

Stroški

133 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeče stranke niso uspele z nobenim predlogom, se jim naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Komisija.

134 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, istega poslovnika nosita Svet in Parlament vsak svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi in Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd nosijo svoje stroške in stroške Evropske komisije.**

3. Evropski parlament in Svet Evropske unije nosita svoje stroške.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 25. aprila 2013.

Podpisi